

Sygn. akt VI ACa 1190/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Ewa Zalewska

Sędziowie: SA Grażyna Kramarska

SA Jan Szachulowicz (spr.)

Protokolant: protokolant Katarzyna Mikiciuk

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w G.

przeciwko (...) S.A. w W.

o ochronę dóbr osobistych

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt XX GC 1009/12

I. prostuje oczywistą niedokładność zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w punkcie pierwszym (I.) po słowach „na temat zobowiązania:” dodaje frazę o treści „termin wymagalności: 2011-04-12, tytuł prawny: (...)”;

II. zmienia częściowo zaskarżony wyrok:

a) w punkcie czwartym (IV.) w ten tylko sposób, że zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz (...) sp. z o.o. w G. dalszą kwotę 15.000 zł (piętnaście tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;

b) w punkcie piątym (V.) w ten sposób, że zasądzoną tytułem kosztów procesu kwotę 2.891,71 zł podwyższa do kwoty 6.330 zł (sześć tysięcy trzysta trzydzieści złotych);

III. oddala apelację w pozostałej części;

IV. zasądza od (...) S.A. w W. na rzecz (...) sp. z o.o. w G. kwotę 750 zł (siedemset pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt: VIA Ca 1190/15

UZASADNIENIE

Powód - (...) sp. z o.o. w G. wnosił o nakazanie usunięcia z rejestru prowadzonego przez (...) Biuro (...) S.A. we W. informacji na temat zobowiązania powoda wobec pozwanej w kwocie 6 041,52 zł. Powód wniósł również o nakazanie pozwanej doręczenia wymienionym w pozwie podmiotom, w formie pisemnej, oświadczenia o przyznaniu, że informacje umieszczone w (...) (dalej (...)) są nieprawdziwe i zostaną usunięte. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 20 000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Pismem z 3 listopada 2014 r. powód rozszerzył żądanie pozwu i wskazał kolejne podmioty, do których winna być skierowana pisemna informacja pozwanej o nieprawdziwości informacji ujawnionych w (...). Powód wskazał, że kolejne (...) podmioty zasięgały w (...) informacji na jego temat, wobec czego skala naruszeń jego dóbr osobistych zwiększyła się pięciokrotnie. Powód rozszerzył również żądanie pozwu w części dotyczącej zadośćuczynienia, wskazując, że obecnie domaga się kwoty 40 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 20 000 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i od kwoty 20 000 zł od dnia 4 listopada 2014 r. do dnia zapłaty.

Pozwana - (...) S.A. w W., poprzednio (...) S.A. w W. wnosila o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie uwzględnił żądanie nakazania pozwanej usunięcia z (...) oznaczonych informacji na temat niespłaconego zobowiązania powoda, uwzględnił żądanie nakazania pozwanej doręczenia oznaczonym podmiotom oświadczenia o określonej treści, zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5 000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od 15 listopada 2012 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu. Orzeczenie to oparte zostało na następujących ustaleniach i rozważaniach.

W dniu 18 sierpnia 2010 r. pozwana zleciła powodowi wykonanie usługi przewozu. Zlecenie dotyczyło transportu artykułów spożywczych na paletach. Nadawcą przewożonej przesyłki był kontrahent pozwanej. Powód podzlecił wykonanie przedmiotowej usługi innej firmie. Towar został załadowany przez nadawcę. Nadawca towaru w liście przewozowym (...) wpisał „zakaz spinania pasami – towar spożywczy”. Odbiór towaru miał nastąpić w Portugalii.

Po przewiezieniu towaru na miejsce jego przeznaczenia odbiorca odmówił jego przyjęcia z powodu częściowego uszkodzenia. W części załadowanych palet doszło do przechylenia się towaru, wobec czego stwierdzono nieprawidłowości na (...) paletach oraz widoczne uszkodzenia na (...). Na stan przesyłki podczas transportu miały wpływ jednocześnie wytrzymałość piętrowych opakowań, sposób rozmieszczenia towaru na paletach oraz brak zabezpieczenia na naczepie. Powodem uszkodzenia był również brak wypełnienia wolnych przestrzeni pomiędzy jednostkami, w wyniku czego w pudłach dolnej warstwy przekroczona została ich wytrzymałość.

W dniu 20 września 2010 r. powód wystawił na rzecz pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 11 629,72 zł za wykonaną, wyżej opisaną usługę transportową. Na poczet tej faktury w dniu 17 listopada 2010 r. pozwana dokonała zapłaty kwoty 5 543,15 zł. Następnie, w dniu 31 grudnia 2010 r. pozwana wystawiła na rzecz powoda notę nr (...), w której obciążyła powoda kwotą 6 041,52 zł z tytułu szkody transportowej. W piśmie z dnia 24 stycznia 2011 r. pozwana złożyła powodowi oświadczenie o potrąceniu należności wynikającej z noty obciążeniowej z grudnia 2010 r. z fakturą o numerze (...) na kwotę 6 086,56 zł. Powód nie uwzględnił oświadczenia o potrąceniu i w piśmie z dnia 7 lutego 2011 r. wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 6 041,52 zł tytułem części należności wynikającej z faktury (...). Wcześniej, w dniu 27 stycznia 2011 r. powód zlecił pozwanej wykonanie usługi transportowej, której przedmiotem był przewóz konstrukcji stalowych z S. do Finlandii. Po wykonaniu tej usługi pozwana wystawiła powodowi fakturę nr (...) na kwotę 6 157,64 zł. W czerwcu 2011 r. powód złożył pozwanej oświadczenie o kompensacie zobowiązań wynikających z faktury nr (...) oraz faktury (...). Różnica została zapłacona przez powoda przelewem. Nie uznając tej kompensaty pismami z 2 i 10 czerwca 2011 r. pozwana wezwała powoda do zapłaty należności w kwocie 6 041,52 zł przypadającej z tytułu faktury o nr (...).

Na wniosek pozwanej powód został wpisany do (...). Należność, której dotyczył wpis obejmuje kwotę 6 041,52 zł i wynika z faktury nr (...).

Do (...) były kierowane zapytania dotyczące powoda od licznych podmiotów. Zapytanie złożyły: (...) B. W., (...), (...) sp. z o.o., Przedsiębiorstwo Usługowo – Handlowo – (...) spółka jawna, (...) sp. z o.o., (...) K. E., (...) S.A., (...) S.A., Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...), Firma Handlowo – Usługowa (...) C. W..

Kolejnymi podmiotami dokonującymi zapytań o powoda w (...) były: (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., D. J., (...) sp. z o.o., (...) S.A., N. B. (...), (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...), (...) sp. z o.o., (...), (...) S.A., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) P. O., (...) sp. z o.o., (...), (...) sp. z o.o., (...) Spółka (...) Oddział w Polsce, (...) S.A.

Podmiotami dokonującymi zapytań o powoda w (...) były również: (...) s.c. A. P. D. C., (...), Usługi (...), (...) sp. z o.o., (...) A. M., (...) sp. z o.o., (...) BANK S.A., (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o. spółka komandytowa, P. K. (...), (...), (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., (...) S.A., (...) S.A., (...)

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd Okręgowy na podstawie niekwestionowanych przez strony dokumentów, zeznań świadka R. S. oraz opinii biegłego D. P.. Za niewnoszące do sprawy istotnych okoliczności Sąd Okręgowy uznał zeznania świadka A. W..

W ocenie Sądu Okręgowego, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części. Roszczenie powoda zostało oparte na twierdzeniu, że pozwana dopuściła się naruszenia dóbr osobistych powoda w postaci dobrego imienia i wiarygodności finansowej. Okoliczności sprawy wskazują jednoznacznie, że na skutek działań pozwanej doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda oraz że działanie pozwanej było bezprawne.

Sąd Okręgowy powołał przepisy art. 23 k. c., art. 24 § 1 k.c. i art. 43 k.c. oraz stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 czerwca 2005 r. (III CK 622/04), który stwierdził, że „dobre imię osoby prawnej jest łączone z opinią, jaką o niej mają inne osoby ze względu na zakres jej odpowiedzialności. Uwzględnia się tu nie tylko renomę osoby prawnej od chwili jej powstania. Dobre imię osoby prawnej naruszają wypowiedzi, które obiektywnie oceniając, przypisują osobie prawnej niewłaściwe postępowanie mogące spowodować utratę do niej zaufania potrzebnego do prawidłowego funkcjonowania w zakresie swoich zadań”. Sąd Okręgowy analizował następnie rozkład ciężaru dowodu w sprawie o ochronę dóbr osobistych oraz kolejność czynienia ustaleń w tego rodzaju sporze, powołując kilka orzeczeń Sądu Najwyższego.

Zdaniem Sądu Okręgowego, powód wykazał, że jego dobra osobiste w postaci dobrego imienia i wiarygodności finansowej zostały naruszone przez pozwaną. Niewątpliwie bowiem dobre imię jak i wiarygodność płatniczą narusza upowszechnienie informacji w (...), z których wynika, że dany przedsiębiorca jest nierzetelny, bowiem nie zaspokaja wiarygodności. Do naruszenia tego rodzaju dochodzi nawet wtedy, gdy zamieszczona w Rejestrze informacja zawiera wzmiankę o kwestionowaniu przez dłużnika istnienia zobowiązania. Skoro zatem doszło do zamieszczenia w (...) informacji o zadłużeniu powoda nawet bez wskazania, że dłużnik powyższe zobowiązanie kwestionuje, to tym bardziej należało uznać, iż doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda. Przy czym pozwana z całą pewnością miała świadomość, że należność, jaką zgłosiła do (...) ma charakter sporny.

Sąd Okręgowy wywiódł, że to pozwana powinna wykazać, że naruszenie dóbr osobistych powoda nie było bezprawne, co w realiach sprawy oznaczało udowodnienie, że czynności pozwanej miały umocowanie w przepisach ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (u.u.i.g.). Wobec tego pozwana powinna wykazać wszystkie przesłanki wynikające z art. 15 u.u.i.g., tj. wykazać, że ujawniona przez nią w (...) wiarygodność względem powoda rzeczywiście istnieje i we wskazanej wysokości. Z okoliczności sprawy wynika, że wskazana przez pozwaną wiarygodność wynikać ma z odpowiedzialności powoda za szkodę w mieniu, którego przewóz był przedmiotem umowy zawartej przez strony postępowania. W przepisie tym ustawodawca określił warunki, których łączne spełnienie pozwala na przekazanie do (...) informacji gospodarczych o dłużniku niebędącym konsumentem. Zobowiązanie takie musi wynikać z określonego stosunku prawnego, łączna kwota wymagalnych zobowiązań dłużnika powinna wynosić co najmniej 500 zł oraz powinny być one wymagalne od co najmniej 60 dni. Ustawa zawiera również wymóg upływu co najmniej miesiąca od wysłania przez wierzyciela listem poleconym albo doręczenia dłużnikowi do

rąk własnych wezwania do zapłaty zawierającego ostrzeżenie o zamiarze przekazania danych do biura, z podaniem firmy i adresu siedziby tego biura.

W ocenie Sądu Okręgowego, przedstawiona przez pozwaną w tym zakresie obrona okazała się bezskuteczna. Poza sporem pozostawała okoliczność, że pozwana wystawiła na rzecz powoda fakturę nr (...) za wykonaną na jego rzecz usługę transportową. Dokumenty złożone w toku postępowania, które zresztą nie były kwestionowane przez pozwaną, świadczą o tym, że powód uiścił należność wynikającą z tej faktury. Dokonał tego częściowo poprzez zapłatę, a częściowo poprzez potrącenie przysługującego mu wynagrodzenia za wykonanie spornej usługi transportowej do Portugalii. Dla oceny zasadności pozwu koniecznym było wykazanie istnienia wierzytelności pozwanej wobec powoda związanej ze szkodą transportową powstałą w związku z transportem do Portugalii. W toku postępowania pozwana nie wykazała, aby powód był jej dłużnikiem, tj. że ponosi odpowiedzialność za szkodę powstałą w majątku pozwanej w związku z uszkodzeniem przewożonego towaru oraz że wysokość tej szkody jest taka, jak to wskazuje strona pozwana. Nawet gdyby uznać, że zastrzeżenie poczynione przez odbiorcę towaru w zakresie jego uszkodzeń czyni zadość wymogom z art. 30 Konwencji (...), to jeszcze nie ma podstaw do uznania, że uszkodzenia powstały w związku z nieprawidłowościami przy wykonaniu usługi transportowej. Przeciwnie, z przeprowadzonego dowodu z opinii biegłego wynika, że przyczyną uszkodzenia towaru było jego nieprawidłowe zapakowanie, nieprawidłowe ułożenie na paletach, a pakowania towaru dokonywał jego nadawca – firma (...).

Dodatkowo Sąd Okręgowy wskazał, że w toku postępowania pozwana nie wykazała, że poniesiona przez nią szkoda rzeczywiście ma wartość taką, jak kwota wskazana w nocie obciążeniowej z 31 grudnia 2010 r. Jak wynika ze stanowiska pozwanej zawartego w odpowiedzi na pozew, podstawę ustalenia omawianej kwoty stanowiła kwota wskazana w obciążeniu z 28 września 2010 r., którego dokonała firma (...). Z okoliczności sprawy nie wynika jednak, czy pozwana uiściła na rzecz firmy (...) wskazywaną przez nią kwotę odszkodowania. Nie sposób wywnioskować tego z dokumentu „transakcje rozliczone” (k. 135). Nadto dokument zatytułowany (...) wystawiony przez firmę (...) (k. 136), jako dokument prywatny dowodzi jedynie tego, że firma ta złożyła oświadczenie o treści takiej jak w dokumencie. Pismo to nie stanowi dowodu na okoliczność wysokości szkody związanej z uszkodzeniem towaru. W toku postępowania strona pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu na okoliczność wysokości szkody. Nie wykazała zatem, że wysokość zobowiązania powoda jest taka, jak to zostało ujawnione w (...).

Zdaniem Sądu Okręgowego, nie została spełniona wskazana w art. 15 u.u.i.g. przesłanka wymagalności roszczenia. O zobowiązaniu wymagalnym można mówić wówczas, kiedy ono istnieje. Skoro zaś nie ma zobowiązania, to nie może być mowy o zobowiązaniu wymagalnym. Zamieszczenie w (...) informacji o wymagalnym zobowiązaniu dłużnika jest tylko wtedy działaniem zgodnym z prawem, gdy zobowiązanie to rzeczywiście istnieje i jest wymagalne.

Mając to na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że należy zobowiązać pozwaną do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych powoda poprzez usunięcie z (...) informacji na temat zadłużenia. Kolejnym sposobem usunięcia skutków dokonanego naruszenia jest zobowiązanie pozwanej do złożenia oświadczenia o nieprawdziwości wpisu w (...) tym podmiotom, które w drodze zapytania do (...) powzięły informację o wpisie. Uwzględnienie tego żądania pozwu znajduje uzasadnienie w treści art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 43 k.c. Treść i forma oświadczenia wskazanego w pozwie jest odpowiednia i celowa do usunięcia skutków dokonanego naruszenia dóbr osobistych. Treść informacji, jaką pozwana ma przekazać wymienionym podmiotom pozwala na ustalenie, na czym polegało działanie pozwanej, które doprowadziło do naruszenia dóbr osobistych powoda. Przesłanie informacji o nieprawdziwości danych ujawnionych w (...) zapewni zapoznanie się w nią przez ten sam krąg odbiorców, który zapoznał się z bezprawnie ujawnioną przez pozwaną informacją dotyczącą zadłużenia powoda.

Analizując roszczenie powoda o zadośćuczynienie Sąd Okręgowy uznał, że wykładnia pojęcia krzywdy użytego w art. 448 k.c. nie wyklucza stosowania tego przepisu, w związku z art. 24 § 1 i art. 43 k.c., także do osób prawnych w razie naruszenia ich dobra osobistego. Z oczywistych względów osoby prawne nie doświadczają ani cierpień fizycznych, ani psychicznych, ponoszą jednak szkodę o charakterze niemajątkowym na skutek naruszenia ich dóbr osobistych, której nie da się wymierzyć w pieniądzu. Wskazuje na to orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego wynika również, że zasądzenie pieniężnego zadośćuczynienia lub odpowiedniej sumy pieniężnej na cel społeczny realizuje

nie tylko funkcje kompensacyjną, ale także funkcje satysfakcjonującą, represyjną, oraz prewencyjno-wychowawczą. Warunkiem uwzględnienia żądań opartych na art. 448 k.c. jest wykazanie przez powoda także winy sprawcy naruszenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, przesłanka winy została spełniona. Nie da się bowiem obronić teza pozwanej, że zamieszczenie spornej informacji na temat powoda w (...) miało na celu skłonienie powoda do uiszczenia odszkodowania na rzecz pozwanej. Jako podmiot profesjonalnie działający na rynku pozwana winna znać środki służące uzyskaniu swoich należności. Z tych względów powództwo o zasądzenie zadośćuczynienia co do zasady zasługiwało na uwzględnienie. Mając jednak na uwadze odmienność szkody o charakterze niemajątkowym, jaka istnieje po stronie osoby prawnej (w porównaniu z taką szkodą odczuwaną przez osoby fizyczne), nie ma podstaw do zasądzenia zadośćuczynienia w kwocie żądanej przez powoda. Odpowiednią sumą jest kwota 5 000 zł, która została zasądzona tytułem zadośćuczynienia. W pozostałej części powództwo w tym zakresie, jako bezzasadne, podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w części dotyczącej żądania ochrony dóbr osobistych (powództwo w tej części zostało uwzględnione w całości) oraz na podstawie art. 100 k.p.c. (w części dotyczącej żądania zasądzenia zadośćuczynienia).

Sąd Okręgowy uwzględnił koszty poniesione przez powoda i wskazane w złożonym spisie kosztów. W odniesieniu do żądania ochrony dóbr osobistych koszty te stanowią kwotę 4 441,71 zł, która podlegała zasądzeniu w całości. Wszystkie kwoty wymienione w spisie kosztów stanowią koszty niezbędne do celowej obrony praw powoda. W odniesieniu do żądania zapłaty zadośćuczynienia powód poniósł koszty w łącznej kwocie 4 400 zł, a wobec tego, że żądanie zasądzenia zadośćuczynienia zostało uwzględnione w 12,5 %, zasądzeniu na rzecz powoda podlega kwota 550 zł. Od kwoty należnej powodowi należało odjąć koszty podlegające zasądzeniu na rzecz pozwanej, w związku z tym, że częściowo wygrała ona proces w zakresie żądania zadośćuczynienia. Koszty pozwanej to 2400 zł, a 87,5 % od tej kwoty to 2 100 zł. Zatem rozstrzygając o kosztach procesu Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 891,71 zł.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył apelacją w części - w punkcie 4, to jest w zakresie oddalającym powództwo w pozostałej części.

W apelacji zarzucono:

- naruszenie art. 24 § 1 w zw. z art. 43 k.c. poprzez jego niezastosowanie i pominięcie w nakazie skierowanym do pozwanej, dotyczącym usunięcia informacji z Rejestru, danych dotyczących zobowiązania, a mianowicie „terminu wymagalności: 2011-04-12” oraz „tytułu prawnego: (...)”,

- naruszenie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 i art. 43 k.c. poprzez wadliwą wykładnię, w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie zbyt niskiej kwoty zadośćuczynienia.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

- w punkcie pierwszym poprzez nakazanie pozwanej usunięcia z Rejestru również pominiętych informacji na temat wpisanego do Rejestru zobowiązania,

- w punkcie trzecim poprzez zasądzenie dodatkowo kwoty 35 000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami - od kwoty 15 000 zł od dnia 15 listopada 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 20 000 zł od dnia 4 listopada 2014 r. do dnia zapłaty,

- w punkcie piątym poprzez zasądzenie kwoty 8 841,71 zł tytułem kosztów procesu za pierwszą instancję.

Powód wniósł ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu. Wniósł również o zasądzenie kosztów procesu za drugą instancję według norm przepisanych.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu za drugą instancję według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Wniosek apelacyjny dotyczący punktu pierwszego zaskarżonego wyroku, jak również odpowiadający mu, pierwszy z dwóch zarzutów apelacyjnych, sformułowane zostały niewłaściwie, ponieważ Sąd Okręgowy w punkcie pierwszym wyroku uwzględnił w całości żądanie powoda dotyczące nakazania pozwanej usunięcia z Rejestru stosownych informacji.

Formułując swe orzeczenie Sąd Okręgowy, zapewne przez przeoczenie, nie wskazał jednak w punkcie pierwszym wyroku wszystkich cech wpisu do Rejestru dotyczącego zobowiązania powoda i w tym sensie strona apelująca ma jednak rację, z tym jednak, że błąd Sądu pierwszej instancji nie stanowi materii dającej asumpt do zmiany orzeczenia, natomiast daje podstawy do zastosowania instytucji sprostowania oczywistej niedokładności zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny zatem, na podstawie art. 350 § 1 i 3 k.p.c., sprostował oczywistą niedokładność zaskarżonego wyroku poprzez dopisanie w jego punkcie pierwszym stosownej frazy, pominiętej przez Sąd pierwszej instancji.

Stanowisko powoda w powyższym zakresie zostało więc uwzględnione w całości, z tym jednak, że nie w sposób wnioskowany w apelacji.

Sąd Apelacyjny podziela drugi z dwóch zarzutów apelacyjnych powoda. Zasądzona tytułem zadośćuczynienia suma została bowiem przez Sąd Okręgowy istotnie zaniżona. Jakkolwiek Sąd ten werbalnie wskazał między innymi na represyjną oraz prewencyjno-wychowawczą funkcję zadośćuczynienia, to jednak w istocie przy orzekaniu funkcje tę pominął.

Sąd Okręgowy kierował się tym, że powód, jako osoba prawna, nie doznał na skutek naruszenia jego dóbr osobistych tych wszystkich negatywnych odczuć, jakich w analogicznej sytuacji doznaje osoba fizyczna. Stanowisko to daje się obronić, jednak jest to tylko jeden aspekt okoliczności polegającej na tym, że strona powodowa jest osobą prawną.

Sąd Okręgowy pominął inny aspekt, wynikający z faktów powszechnie znanych, które wskazują na to, że kwoty, jakimi na co dzień zwykle operują osoby prawne, w szczególności będące przedsiębiorcami, znacznie przewyższają kwoty, jakimi operują osoby fizyczne, w szczególności nie będące przedsiębiorcami. Przedsiębiorcy i osoby prawne posługują się między innymi takimi pojęciami, jak „obrót” i „przychód”, które kwotowo przekraczają, czasem bardzo znacznie, kategorię „zysku”. Aby uzyskać na czysto określoną kwotę operują sumami znacznie wyższymi, ponosząc liczne koszty o charakterze zarówno publicznym jak i prywatnym. W tym kontekście zasądzona suma 5 000 zł okazuje się znacznie zaniżona, a przez to nie spełnia wyżej wymienionych funkcji represyjnej i prewencyjnej.

Mając powyższe na uwadze, biorąc jednocześnie pod rozwagę rozmiar krzywdy wyrządzonej przez pozwaną powodowi, Sąd Apelacyjny uznał, że odpowiednia kwota tytułem zadośćuczynienia wyraża się sumą 20 000 zł. Żądanie zasądzenia kwoty przekraczającej tę sumę jest zbyt wygórowane i nie przystaje do ustalonych okoliczności faktycznych sporu. Strona powodowa nie wykazała takiego rozmiaru krzywdy, który uzasadniałby zasądzenie kwoty wyższej niż 20 000 zł, przy czym przy ustalaniu sumy właściwej aktualne pozostają te względy, które co do zasady słusznie choć w niewłaściwej skali, przedstawił Sąd Okręgowy odmawiając zasądzenia kwoty wyższej.

Ponieważ w pierwszej instancji na rzecz powoda zasądzono 5 000 zł, należało zasądzić dalszą kwotę w wysokości 15 000 zł, przy czym zmianie nie podlegał, jak chciała tego strona powodowa, punkt trzeci zaskarżonego wyroku, a punkt czwarty – niekorzystny dla strony apelującej.

W powyższych okolicznościach zaskarżony wyrok podlegał zmianie na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Prawną podstawę częściowego oddalenia apelacji, jako częściowo bezzasadnej, stanowi art. 385 k.p.c.

Zmiana rozstrzygnięcia merytorycznego wymusiła ingerencję w rozstrzygnięcie o kosztach za pierwszą instancję. Powód w dalszym ciągu wygrał w całości co do roszczeń niepieniężnych, natomiast w zakresie roszczenia pieniężnego

wygrał w połowie i zarazem w połowie wygrała sprawę w tym zakresie strona pozwana. Stosownie do tego, stosując co do kosztów procesu metodykę oraz podstawę prawną trafnie przyjęte w pierwszej instancji, należało zmienić również punkt piąty zaskarżonego wyroku podwyższając kwotę należną z tego tytułu powodowi od pozwanej do sumy 6 330 zł.

O kosztach za drugą instancję orzeczono, stosownie do wyniku tego postępowania, na podstawie art. 100 k.p.c.